

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚII UNITE

HOTĂRÂREA nr. 1
Ședința din 06 aprilie 2023

Sub președinția doamnei judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 27 lit. b) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, s-a întrunit pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate, înainte de promulgare, asupra *Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice* (PL-x 502/2022).

Sesizarea este legitimată constituțional de dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și de prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd dreptul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Din totalul de 95 judecători în funcție, au fost prezenți 82 judecători.

În urma dezbaterilor, deliberând, Secțiile Unite au hotărât să fie sesizată Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor articolului unic din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice cu referire la dispozițiile art. 3 alin. (2), alin. (3), alin. (4), alin. (8), ale art. 4 alin. (4) și ale art. 10 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, precum și cele ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, sub aspectul

exigențelor privind calitatea legii, precum și ale art. 26 referitor la dreptul la viață privată.

I. Aspecte prealabile

- În conformitate cu prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență.

Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în procedură de urgență, în data de 29 martie 2023 și a fost depusă la secretarul general în data de 03 aprilie 2023, pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii, iar în data de 05 aprilie 2023 a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare.

În acord cu jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 67/2018, publicată în M. Of. nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70), obiecția de neconstituționalitate *„(i) va fi întotdeauna admisibilă dacă se realizează în interiorul termenelor legale de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, (ii) va fi admisibilă după depășirea termenului legal prevăzut de Legea nr. 47/1992, în interiorul termenelor de promulgare de 20 de zile, respectiv 10 zile, prevăzute de art. 77 alin. (1) și (3) din Constituție, însă condiționat de nepromulgarea legii, (iii) va fi admisibilă în ipoteza întreruperii termenului de promulgare, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte sesizări de neconstituționalitate, doar dacă s-a realizat în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, respectiv de 10 zile, pe care titularul sesizării l-ar fi avut la dispoziție ipotetic, dacă nu ar fi intervenit cazul de întrerupere a procedurii promulgării. Dimpotrivă, dacă nu sunt întrunite condițiile cu privire la termenele stabilite de lege și de Constituție, sesizarea Curții va fi respinsă ca inadmisibilă.”*

În raport de faptul că legea criticată nu a fost promulgată la momentul formulării prezentei obiecții de neconstituționalitate, este neîndoielnic că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate sub aspectul respectării termenelor în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

- Potrivit unei jurisprudențe constante a instanței de contencios constituțional (cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 55/2022, publicată în M. Of. nr. 358 din 11 aprilie 2022 - paragraful 138), *„viciul de neconstituționalitate al unei ordonanțe simple sau al unei ordonanțe de urgență emise de Guvern nu poate fi acoperit prin aprobarea de către Parlament a ordonanței respective. Legea care*

aprobă o ordonanță de urgență neconstituțională este ea însăși neconstituțională.”

În jurisprudența sa, Curtea a mai statuat că viciul de neconstituționalitate extrinsec ce privește însăși adoptarea ordonanței de urgență determină întotdeauna neconstituționalitatea legii de aprobare a acesteia, în ansamblu (cu titlu de exemplu, Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în M. Of. nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 45).

Întrucât viciile de neconstituționalitate detaliate în continuare vizează soluții normative regăsite în cuprinsul ordonanței de urgență a Guvernului, constatarea temeiniciei motivelor de neconstituționalitate se răsfrâng asupra legii de aprobare, în ansamblu.

II. Obiectul sesizării

Articolul unic din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice, cu următorul cuprins:

„Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89 din 27 iunie 2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 28 iunie 2022, cu următoarele modificări și completări: (...)”

➤ art. 3. – Atribuțiile MCID

„(2) Cadrul de management și stocare a datelor în Platformă, inclusiv stabilirea categoriilor de date prelucrate în Platformă și găzduite de Cloudul Privat Guvernamental, cloud privat, cloud public, după caz, se realizează prin hotărâre de Guvern, la propunerea MCID, în termen de maximum 90 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii prevăzute la art. 1 alin. (4).

(3) Politica, strategia, criteriile tehnice și operaționale privind implementarea, operarea, mentenanța și dezvoltarea ulterioară a Cloudului Privat Guvernamental, regulile privind stabilirea nivelului agreeat de servicii, precum și cele privind migrarea sau, după caz, interconectarea sistemelor informatice se stabilesc prin hotărâre de Guvern, la propunerea MCID, cu consultarea prealabilă a ADR, STS și SRI, în termen de maximum 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Planul pentru migrarea și integrarea în Cloudul Privat Guvernamental a sistemelor informatice și a serviciilor publice electronice ale instituțiilor și autorităților aparținând administrației publice, precum și lista autorităților și instituțiilor publice ale căror sisteme informatice și servicii publice electronice migrează în Cloudul Privat Guvernamental se stabilesc prin hotărâre de guvern inițiată de MCID, la propunerea ADR, în termen de maximum 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(8) În termen de maximum 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, MCID, la propunerea ADR, cu sprijinul STS și SRI, propune spre adoptare, prin hotărâre de Guvern, criteriile generale de asigurare a confidențialității, securității, interoperabilității, adaptării la standarde tehnice și semantice, respectiv a performanței aplicațiilor de tip SaaS găzduite în Platformă, prin intermediul unui marketplace, inclusiv a aplicațiilor dezvoltate de mediul privat, prin intermediul catalogului definit la art. 2 lit. n).”

➤ art. 4. – Atribuțiile ADR

„(4) Migrarea, integrarea și interconectarea în Cloudul Privat Guvernamental a sistemelor informatice ale autorităților și instituțiilor publice se asigură de către ADR, în conformitate cu hotărârea prevăzută la art. 3 alin. (4), pe baza acordului încheiat de ADR cu fiecare autoritate și instituție publică notificată de către ADR în vederea migrării, inclusiv cele prevăzute la art. 1 alin. (12)”.

➤ art. 10. - Proprietatea, jurnalizarea și auditul Cloudului Privat Guvernamental

„(8) Normele metodologice privind jurnalizarea evenimentelor și accesului la datele autorităților și instituțiilor publice găzduite în Cloudul Privat Guvernamental se aprobă prin hotărârea prevăzută la art 3 alin. (2).”

III. Încălcarea art. 61 alin. (1) și a art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat. Motiv de neconstituționalitate extrinsecă.

Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice (PL-x 502/2022) încalcă dispozițiile art. 61 alin. (1) și ale art. 1 alin. (4) din Constituție, prin faptul că instituie posibilitatea de reglementare a unor norme de nivel primar referitoare la stocarea, prelucrarea, accesul, stabilirea categoriilor de date, inclusiv cele cu caracter personal, stabilirea criteriilor generale de asigurare a confidențialității, securității, interoperabilității, migrării acestor date prin intermediul hotărârii de Guvern, act normativ de nivel secundar, al cărei regim constituțional constă în executarea cadrului juridic primar.

În considerentele nr. 73-75 ale Deciziei nr. 62/2018 (publicată în M. Of. nr. 373 din 02 mai 2018), Curtea Constituțională, a reținut următoarele:

„73. Astfel, soluția legislativă, potrivit căreia Guvernul poate ca, prin hotărâre, să adauge noi entități economice celor care sunt deja sau vor fi exceptate, prin lege, de la aplicarea regimului juridic prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, este contrară art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării, coroborat cu art. 1 alin. (4) din aceasta, care prevede principiul separării și echilibrului puterilor în stat.

74. Parlamentul, prin dispozițiile legale mai sus menționate, a procedat, practic, în sensul unei "negări de legiferare" sau a unei "de-legiferări", prevăzând în competența Guvernului atribuția de a stabili, prin hotărâre, entitățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat care pot fi exceptate de la regimul legal al guvernantei corporative, stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aprobată prin Legea nr. 111/2016. Or, hotărârile Guvernului sunt adoptate în scopul aplicării legii, în sensul reglementării unor modalități concrete și detaliate de aducere la îndeplinire a măsurilor prevăzute de lege, astfel cum impune art. 108 alin. (2) din Constituție: "Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor". Prin urmare, dispoziția legală prin care se atribuie Guvernului competența de a legifera în materii ce intră în sfera de reglementare a legii, și nu a hotărârii Guvernului, nu poate avea natura unei simple "soluții tehnice, în concordanță cu atribuțiile Guvernului și cu specificul raporturilor juridice de interes pentru o astfel de reglementare normativă", așa cum se apreciază în punctul de vedere al președintelui Senatului. Deși ar avea un aparent temei legal, o asemenea hotărâre a Guvernului depășește rolul său constituțional de strictă aplicare și detaliere a normei legale - de rang superior - deoarece, prin conținutul său, reglementează în mod direct și distinct noi destinatari ai unor exceptări de la aplicarea regimului legal al guvernantei corporative a întreprinderilor publice, având, în definitiv, același obiect de reglementare ca și legea examinată în prezenta cauză. Totodată, chiar dacă materia reglementată prin legea examinată intră, prin specificul său, în domeniul de activitate și în sfera raporturilor juridice de interes specifice Guvernului, nu se poate justifica această manieră de reglementare, în sensul atribuirii de competență de legiferare.

În considerentul 76 al aceleiași decizii, Curtea Constituțională reține că „În plus, în speță, contrar prevederilor art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul lasă la latitudinea exclusivă a Guvernului modalitatea de aplicare a unui act normativ de nivelul legii, creând posibilitatea ca, prin hotărâri ale puterii executive, acesta să fie golit de conținut, prin excluderea tuturor destinatarilor săi. Curtea observă, din această perspectivă, faptul că legea examinată nu corespunde exigențelor de reglementare a normei juridice, fiind aptă să genereze confuzii și ambiguitate în procesul de aplicare și interpretare a legii, așa cum susțin și autorii sesizării de neconstituționalitate. Această modalitate de reglementare poate avea consecințe negative asupra respectării principiului legalității, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, existând pericolul afectării stabilității raporturilor juridice, prin încălcarea exigențelor de calitate a legii, respectiv previzibilitatea și claritatea legii.”

Examinarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice (PL-x 502/2022) din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale conduce la concluzia că au fost încălcate dispozițiile art. 61 alin. (1) și ale art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, întrucât soluțiile legislative prevăzute la art. 3 alin. (2), (3), (4), (8), la art. 4 alin.

(4) și la 10 alin. (8) din actul normativ analizat atribuie Guvernului competența de a legifera în materii ce intră în sfera de reglementare a legii, iar nu a hotărârii Guvernului deoarece, prin conținutul lor, reglementează în mod direct și distinct aspecte legate stocarea, prelucrarea sau accesul la datele cu caracter personal, norme care trebuie să beneficieze de reglementare la nivel primar.

Astfel, „stabilirea categoriilor de date prelucrate în Platformă”, „politica, strategia, criteriile tehnice și operaționale (...) regulile privind migrarea și interconectare”, „criteriile generale de asigurare a confidențialității, securității, interoperabilității” prevăzute de dispozițiile art. 3 alin. (2), alin. (3) și alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2022 sunt chestiuni esențiale, cu incidență directă asupra dreptului la viață privată a persoanelor, care, din această perspectivă, trebuie reglementate prin dispoziții de rang primar.

De asemenea, regulile și criteriile privind „accesul la datele autorităților și instituțiilor publice găzduite în Cloudul Privat Guvernamental” prevăzute de dispozițiile art. 10 alin. (8) din aceeași ordonanță trebuie să beneficieze de o reglementare la nivel primar, urmând ca măsurile subsecvente de punere în aplicare și de detaliere a operațiunilor necesare în acest sens să poată fi reglementate prin norme metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Precizăm că regimul constituțional al hotărârilor Guvernului este stabilit de dispozițiile art. 108 din Constituție, potrivit cărora hotărârile Guvernului sunt acte administrative normative sau individuale, emise în scopul bunei administrări a executării cadrului normativ primar, care reclamă stabilirea de măsuri și reguli subsecvente, care să asigure corecta aplicare a acestuia. Hotărârile se adoptă întotdeauna în baza legii, *secundum legem*, și asigură aplicarea sau aducerea la îndeplinire a legilor. Astfel, norma de reglementare secundară trebuie să fie conformă normei de reglementare primară, în niciun caz nu poate fi contrară și nici nu poate completa sau modifica norma de reglementare primară (cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 63/2017, publicată în M. Of. nr. 145 din 27 februarie 2017, paragraful 89).

Or, dispozițiile criticate legiferează în mod direct materii ce intră în sfera de reglementare a legii, în ce privește protecția datelor cu caracter personal și, corolar, respectarea dreptului la viață privată.

În consecință, această modalitate de reglementare depășește rolul constituțional al hotărârilor de Guvern, de strictă aplicare și detaliere a normei legale, contrar prevederilor art. 61 alin. (1) și cele ale art. 1 alin. (4) din Constituție.

IV. Încălcarea art. 1 alin. (3) cu privire la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, sub aspectul exigențelor privind calitatea legii, precum și ale art. 26 referitor la dreptul la viață privată. Motiv de neconstituționalitate intrinsecă.

În considerentul 51 din Decizia 62/2018, ante-referită, Curtea Constituțională a reținut că „*orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite*

condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza Sissanis împotriva României, paragraful 66). O lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita (în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Wingrove împotriva Regatului Unit, paragraful 40, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei, paragraful 59).”

În considerentul 57 din Decizia nr. 440/2014 (publicată în M. Of. nr. 653 din 04 septembrie 2014) Curtea Constituțională a reținut că „*În al treilea rând, legea criticată nu cuprinde norme clare și precise cu privire la conținutul și aplicarea măsurii reținerii și utilizării, așa încât persoanele ale căror date au fost păstrate să beneficieze de garanții suficiente care să asigure o protecție eficientă împotriva abuzurilor și a oricărui acces sau utilizări ilicite. Astfel, legea nu prevede criterii obiective care să limiteze la strictul necesar numărul de persoane care au acces și pot utiliza ulterior datele păstrate, că accesul autorităților naționale la datele stocate nu este condiționat, în toate cazurile, de controlul prealabil efectuat de către o instanță sau de o entitate administrativă independentă, care să limiteze acest acces și utilizarea lor la ceea ce este strict necesar pentru realizarea obiectivului urmărit. **Garanțiile legale privind utilizarea în concret a datelor reținute nu sunt suficiente și adecvate pentru a***

îndepărta teama că drepturile personale, de natură intimă, sunt violate, așa încât manifestarea acestora să aibă loc într-o manieră acceptabilă.”

În considerentul 68 din Decizia nr. 440/2014, Curtea Constituțională a reținut că **„legea nu prevede un mecanism autentic de control, care să asigure acestor instituții o verificare permanentă și efectivă a respectării dispozițiilor legale, astfel încât să poată fi sesizate cu ușurință cazurile în care furnizorii de servicii încalcă dispozițiile legale privitoare la tipul de date reținute, durata în care acestea sunt stocate, distrugerea lor în cazurile prevăzute de lege ori organele și instituțiile cărora li se permite accesul la aceste date. (...) Nereglementarea unui mecanism real de control a activității furnizorilor de rețele publice și de servicii de comunicații electronice de către o autoritate independentă echivalează cu lipsa unor garanții, astfel cum sunt impuse de prevederile art. 26 și art. 28 din Constituție, care să permită o protecție eficientă a datelor păstrate împotriva riscurilor de abuz, precum și a oricărui acces ori utilizări ilicite a acestor date.”**

Totodată, prin paragraful 135 din Decizia nr. 295/2022 (publicată în M. Of. nr. 568 din 10 iunie 2022), Curtea Constituțională a apreciat următoarele: *„Cu privire la limitarea exercițiului dreptului la viață intimă, familială și privată și la secretul corespondenței, precum și a libertății de exprimare, în jurisprudența sa (...), Curtea a stabilit că aceasta trebuie să aibă loc într-o manieră clară, previzibilă și lipsită de echivoc, astfel încât să fie îndepărtată, pe cât posibil, eventualitatea arbitrarului sau a abuzului autorităților în acest domeniu”, iar în paragraful 138 din aceeași decizie a reținut că „(...) Curtea a reținut că, în condițiile în care măsurile adoptate prin legea supusă controlului de constituționalitate nu aveau un caracter precis și previzibil, ingerința statului în exercitarea drepturilor fundamentale protejate constituțional referitoare la viața intimă, familială și privată, la secretul corespondenței, precum și la libertatea de exprimare, deși prevăzută de lege, nu a fost formulată clar, riguros și exhaustiv pentru a oferi încredere cetățenilor, caracterul strict necesar într-o societate democratică nu a fost pe deplin justificat, iar proporționalitatea măsurii nu a fost asigurată prin reglementarea unor garanții corespunzătoare (...).”*

Din examinarea prevederilor criticate ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2022 se constată nerespectarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), precum și ale art. 26 referitor la dreptul la viață privată, câtă vreme legiuitorul omite să reglementeze garanții privind respectarea acestor drepturi.

Deși legiuitorul instituie în art. 9 din actul normativ analizat dispoziții referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal și respectarea legislației aplicabile în acest domeniu, acest articol are un simplu caracter declarativ, fără efecte juridice, câtă vreme prevederile concrete legate de stocarea, prelucrarea, accesul și alte asemenea operațiuni cu privire la date cu caracter personal sunt atribuite spre reglementare, în concret, la nivel infralegal. Or, lipsa de previzibilitate și claritate a noilor reglementări determină imposibilitatea identificării destinatarilor legii, precum și conformarea acestora cu privire la îndeplinirea obligațiilor prevăzute în sarcina lor.

Prin urmare, textele de lege criticate sunt lipsite de claritate și previzibilitate, nu respectă condițiile impuse de principiul proporționalității și nu oferă garanții care să asigure confidențialitatea datelor cu caracter personal, aducând atingere însăși esenței dreptului fundamental la viață intimă, familială și privată, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, câtă vreme aspecte esențiale legate de stocarea, prelucrarea sau accesul la datele cu caracter personal se preconizează a se reglementa prin hotărâre a Guvernului, iar nu prin intermediul legii.

În consecință, pentru considerentele de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite

HOTĂRĂȘTE:

Sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra neconstituționalității *Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.89/2022 privind înființarea, administrarea și dezvoltarea infrastructurilor și serviciilor informatice de tip cloud utilizate de autoritățile și instituțiile publice* (PL-x 502/2022).

Anexăm în copie tabelele cu semnături.

Președinte
Judecător Corina-Alina Corbu

Prim magistrat asistent delegat
Aneta Ionescu